

ТРАВНЕВІ ВИПРОБУВАННЯ ДЛЯ АГРАРІЇВ

ОСТАННІЙ МІСЯЦЬ ВЕСНИ СТАВ ОСОБЛИВО СКЛАДНИМ ДЛЯ СІЛЬГОСПВИРОБНИКІВ. ПОГОДНІ «СЮРПРИЗИ» ОБЕРНУЛИСЯ ЧИМАЛИМИ ПРОБЛЕМАМИ ТА ЗАВАДИЛИ БАГАТОМ ПЛАНУ АГРАРІЇВ. ПРО ЦЕ РОЗПОВІДАЄ ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР ГРУПИ КОМПАНІЙ «VITAGRO» ПЕТРО ЛАБАЗЮК.

- Сподівалися на дощі, бо в ґрунті кількість вологи все ще залишається нижчою норми, а травень вразив неприємностями – приморозками, пиловими бурями, що негативно позначилися на посівах майже на всій території, де працюють кластери компанії.

Через пилові бурі, до прикладу, кластер «Волинь» змушений був пересівати 300 гектарів соняшника. А

попередньо від приморозків на полях, де працює «Волинь», постраждали посіви ріпаку на 100 гектарах. Ми доклали максимум зусиль, щоб допомогти культурі справитися зі «стресом», провели підживлення, але, ймовірно, урожай тут буде нижче очікуваного.

Завдали проблем приморозки і кластеру «Хмельницький», де також було пошкоджено 100 гектарів

соняшника. Важким ударом стали травневі приморозки і для такої культури як тютюн, яку вирощуємо в селі Клинини, на території кластеру «Центральний». Намагаємося знаходити вихід у таких складних ситуаціях. Та ці короткі факти стають переконливим доказом, як непросто доводиться нині нашим аграріям, - наголошує Петро Петрович.

Продовження на стор. 2

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ

КЛАСТЕР

ЯКІСНІ ПОКАЗНИКИ «ПОЛІССЯ»

стор.2

БУДЕННА РОБОТА

РЕМОНТ КОМБАЙНІВ – СПРАВА ВІДПОВІДАЛЬНА

стор.3

ТУРБОТА

НЕ СТЕРТИ З ПАМ'ЯТІ

стор.5

ТРАДИЦІЇ

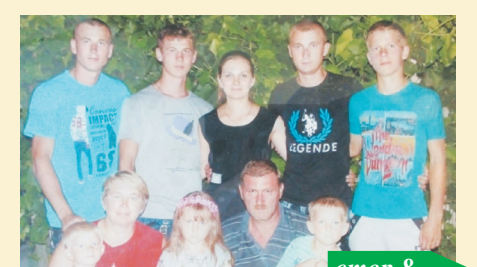
У ВИШИВАНЦІ – ДУША НАРОДУ

стор.7

НАШІ ПАЙОВИКИ

ВЕЛИКА ЩАСЛИВА СІМ'Я

стор.8

АКТУАЛЬНО

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК ОЗВУЧИВ КРОКИ ДЛЯ ПІДТРИМКИ МАЛОГО БІЗНЕСУ ПІСЛЯ КАРАНТИНУ

ВЕРХОВНА РАДА СПІЛЬНО З КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ ТА ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ МАЄ РОЗРОБИТИ «ДОРОЖНЮ КАРТУ», СПРЯМОВАНУ НА ПІДТРИМКУ МАЛОГО БІЗНЕСУ ПІСЛЯ ВИХОДУ З КАРАНТИНУ. ПРО ЦЕ ЗАЯВИВ НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК НА БРИФІНГУ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ.

Він зазначив, що країна починає потроху виходити з жорстких карантинних обмежень, спричинених пандемією коронавірусу. «Ми бачимо великий економічний спад, під час якого найбільше постраждав малий бізнес. Фактично його діяльність була зупинена», - наголосив нардеп.

Він нагадав, що ФОПи потребували підтримки ще до початку

карантину, а зараз вона потрібна їм особливо.

За словами парламентаря, під час карантину Верховна Рада зробила кроки назустріч малому бізнесу, ухваливши цілу низку «антикоронавірусних» законів. Однак цих дій недостатньо.

«Зараз в країні почали працювати ринки, кав'ярні, літні майданчики ресторанів - здавалось би,

життя підприємців поліпшиться. Проте необхідно врахувати, що відсутність роботи та нестабільність суттєво зменшили купівельну спроможність українців. І вийти на «докарантинні» обсяги доходів для підприємців зараз практично нереально», - вважає Сергій Лабазюк.

Продовження на стор. 3

ТРАВНЕВІ ВИПРОБУВАННЯ ДЛЯ АГРАРІЇВ

Закінчення. Початок на стор. 1

- Попри те усі кластери компанії «VITAGRO» успішно провели догляд за посівами озимих і ярих культур, - продовжує керівник. – Роботи із захисту рослин від хвороб, бур'янів проводилися згідно з плановими завданнями.

Найшвидше впорався з ними кластер «Зоря». Не лише через невеликі обсяги площ, а насамперед тому, що тут застосовували два сучасні обприскувачі, досить таки ефективні в роботі.

Ми приділяємо значну увагу технічному забезпеченню кластерів. І цього року, наприклад, компанія закупила 21 одиницю технічних засобів. Серед них – культиватор міжрядного обробітку з внесенням мінеральних добрив, який випробували у кластерах «Волинь» і «Центральний». А новий розкидач мінеральних добрив знадобився у кластерах «Зоря» і «Полісся». Кластер «Полісся» висловлює подяку за самохідний обприскувач іноземного виробництва, що також добре зарекомендував себе.

«VITAGRO» ніколи не зійде зі шляху вдосконалення і розвитку. Розвиваємо технічний напрям, розвиваємо тваринництво, свинарство і, звісно, агрономічну службу. Днями відбулася розширена нарада спеціалістів, де розглядалися нові пропозиції щодо застосування на полях органічних добрив. І практика новацій буде й надалі розширюватися, - запевняє генеральний директор Групи компаній «VITAGRO».

НАПОЛЕГЛИВО ДОЛАЮТЬ ТРУДНОЦІ

Зазвичай, травень найбільш напружений місяць для аграріїв, зазначає головний агроном кластеру «Центральний» Іван Добжанський. Саме він стає важливим періодом, коли ведеться боротьба з бур'янами, хворобами як озимих, так і ярих культур. Для проведення цих планових робіт кластер сповна забезпечений засобами захисту рослин і необхідною технікою.

Найбільше хвилює аграріїв на даному етапі – чи зможуть відновитися культури, зокрема посіви озимої пшениці, кукурудзи, після травневих заморозків? Можливо, доведеться пересівати окремі площі? Ці питання оперативно вирішуються і тримаються на особливому контролі.

- Як би не старалися аграрії, скільки би сил не докладали, а матінка-природа вносить свої корективи в нашу роботу, - каже Іван Добжанський. – До прикладу, проблема нестачі вологи в ґрунті все ще залишається злостною. Недостатня кількість опадів взимку, навесні – і маємо невтішний показник в потребах вологи, нижчий від середньорічного. Попри те, що зменшували кількість обробітків ґрунту, проводили закриття вологи, на ситуацію це суттєво не вплинуло, дефіцит вологи відчутний, - зауважує головний агроном. - На півдні країни, знаємо, посіви дуже постраждали. Хоча щодо наших земель прогнози давати, мабуть, зарано, але навряд чи вдасться уникнути проблем. Вже нині, до прикладу, констатуємо зниження врожайності трав, які заготовляємо на корми худобі.

В умовах посухи аграріям працювати особливо складно. Є потужна техніка, є насіння, засоби захисту рослин, а наші зусилля можуть стати даремними, якщо не матимемо ще й милості від природи. Хіба ж звариться борщ, якщо буде все необхідне, а води бракуватиме? – образно змальовує проблему фахівець. – Заважають у багатьох сільськогосподарських роботах і вітри, і заморозки на поверхні ґрунту, інші «сюрпризи».

Поточний рік для аграріїв, на мою думку, один з найважчих за останні роки. Але, як показує досвід, Група компаній «VITAGRO» не здається перед труднощами і наполегливо їх долає.

ЯКІСНІ ПОКАЗНИКИ «ПОЛІССЯ»

Кластер «Полісся» працює на території семи сільських рад Ізяславського району Хмельницької області та шести сільських рад Острозького району Рівненської області, щорічно збільшуючи якісні виробничі показники. Зокрема, зростає урожайність культур, освоюються нові технологічні процеси та види виробництва, закуповується новітня сучасна техніка.

Цьогоріч на площі понад 10 тисяч гектарів працівники підприємства вирощують озиму пшеницю, озимий ріпак, ярий ячмінь, соняшник, кукурудзу, сою та гарбузи. Дбаючи про високу врожайність, аграрії провели заплановані підживлення та захист культур.

Останнім часом суттєво розширився технічний парк кластеру «Полісся»: придбано новий потужний оприскувач «CLAAS», підкатний сідловий причіп ПСП-20, 3 вантажні автомобілі «КАМАЗ», 2 трактори «МТЗ-1221» та іншу техніку, яка необхідна для успішного господарювання.

У майстерні села Михнів завершили ремонт та підготовку зернозбиральної техніки до жнив. Якщо трапляються несправності техніки під час роботи в полі, оперативно реагує технічна служба, для якої також придбали спеціальний автомобіль.

Гордяться в кластері Михнівським заводом із переробки гарбузового насіння. Вирощування гарбузів дає змогу забезпечувати сезонним працевлаштуванням жителів цього та довколишніх сіл.

А сільські ради, з якими співпрацює кластер, вдячні за допомогу в розвитку соціальної сфери. Грейдерування доріг, боротьба зі стихійними змиттєзвалищами, благоустрій населених пунктів, підтримка шкіл, дитсадків, закладів культури, медицини – все це конкретні справи «VITAGRO» для громад.

У 2019 році на соціальні проекти для підтримки семи сільських рад Ізяславського району підприємство виділило понад півмільйона гривень. У 2020 році ця сума зростає.

ПОЛЬОВІ РОБОТИ – ЗА ПЛАНОМ

Попри карантинні обмеження «Агрохолдинг «Зоря» Групи компаній «VITAGRO» системно проводив необхідний комплекс весняно-польових робіт. Варто згадати, що до 1 травня у ТОВ «Агрохолдинг «Зоря» завершили посів всіх культур. Загалом посіяно понад тисячу гектарів озимої пшениці, 800 гектарів ярого ячменю, понад тисячу - озимого ріпаку, дві тисячі гектарів кукурудзи, 1,5 тисячі гектарів соняшника та 700 гектарів сої.

- У травні на полях агрохолдингу забезпечили захист культур. Був проведений обробіток озимої пшениці, а потім перейшли на площі з посівами кукурудзи, соняшника та сої. На жаль, погодні умови не сприяли аграріям. Практично не було дощів, потім – приморозки. Але, сподіваємося з труднощами справимося успішно, - розповідає головний агроном ТОВ «Агрохолдинг «Зоря» Сергій Прокопов. – Відповідно до плану проводився міжрядний обробіток соняшника, підживлення культур азотними добривами та мікроелементами.

Аграрії звикли розв'язувати непрості завдання і навіть у найскладніших ситуаціях не опускають руки. Віримо, все у нас буде добре, - додає Сергій Прокопов.

РЕМОНТ КОМБАЙНІВ – СПРАВА ВІДПОВІДАЛЬНА

ВПРОДОВЖ УСЬОГО ТРАВНЯ У ТЕХНІЧНИХ МАЙСТЕРНЯХ КЛАСТЕРУ «ВОЛИНЬ» ВЕЛАСЯ КРОПІТКА РОБОТА З ПІДГОТОВКИ КОМБАЙНІВ ДО ЖИВНОЇ ПОРИ.

- Завершивши посівну кампанію, усі сівалки, як і належить, почистили, помили, словом, зробили все необхідне, щоб покласти техніку на збереження до наступних робіт, - розповідає головний інженер кластеру «Волинь» Василь Жаборецький. – А потім взялися за ремонт комбайнів, адже час летить швидко, не за горами жнива.

За словами головного інженера, вісім комбайнів, три з яких «Case» і п'ять «John Deere», встигли повністю підготувати до кінця травня.

- Ремонтні роботи проводили кращі механізатори району, тому в надійності комбайнів можемо бути впевненими на сто відсотків, - акцентує увагу Василь Володимирович. – Досвідчені механізатори Володимир Камінський, Ананій Коханець, Юрій Боручик, Дмитро Атаманюк, Михайло Веснянський не лише професіонали високо гатунку, а й дуже відповідальні люди. Ніхто не зважає на час, ніхто з них не нарікає, коли необхідно затриматися на роботі, бо результат – це основне, до чого прагне весь колектив. Тож подяку і добре слово за сумлінну працю заслуговує кожен, хто представляє наш згуртований колектив.

Від справної техніки залежить і результат жнив. Як ніхто, розуміють це наші механізатори, і в будь-якій ситуації на цих хлопців можна покластися.

В період, коли в полі працювали обприскувачі, проводився догляд за посівами, комбайни, жатки проходили завершальний етап ремонтних робіт. Водночас виконували й інші завдання. Так, до прикладу, на території, де розміщений офіс кластеру, взялися за реконструкцію загорожі, перекриття прохідної, автозаправної станції.

З нетерпінням очікує початку ремонтних робіт у приміщенні складу для збереження засобів захисту рослин, мінеральних добрив завідувачий складом Володимир Чіпак. Він каже, що після проведеного ремонту склад відповідатиме сучасним вимогам. Зрештою, високий рівень намагаються забезпечувати працівники кластеру «Волинь» у всіх напрямках діяльності.

ЗАХИСТ ПОСІВІВ - ОДНЕ З ВАЖЛИВИХ ЗАВДАНЬ

За словами керівника кластеру «Товтри» Анатолія Степчука, насамперед піджирили та захистили посіви на площах з озимим ріпаком. Обробіток від хвороб, шкідників провели на полях з кукурудзою, соєю, соняшником. Інформує про захист посівів кукурудзи, ярого ячменю, соняшника, сої на зозулинецьких полях Красилівщини керівник відділку Леонід Лісковий.

– Комплексний захист посівів стає запорукою хороших врожаїв, - каже Леонід Леонідович.

– Правда, свої корективи вносить погода, на яку сільгоспвиробники не можуть впливати, - додає Анатолій Іванович. На полях, які обробляє кластер «Товтри», травневі заморозки, на щастя, не завдали шкоди, а на інших територіях

вона стала дуже відчутною.

Хвилювалися ми й за наш сад, що в селі Свіршківці Чемеровецького району. – Цвілі дерева добре, але в окремих місцях, бачимо, мороз таки «прихопив» їх. Сподіваємось, заходи, які проводять наші садівники, допоможуть у цій ситуації.

Готуємось також і до сезону збирання смородини, який попередньо плануємо розпочати 15-20 червня. Аби тільки погода знову не засмутила нас прикрими несподіванками. Наразі ведуться в саду поточні роботи – викошування трави, ремонт шпалер, інші. З плановими завданнями, незважаючи ні на що, справляємось вчасно, - підсумовує Анатолій Степчук.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК ОЗВУЧИВ КРОКИ ДЛЯ ПІДТРИМКИ МАЛОГО БІЗНЕСУ ПІСЛЯ КАРАНТИНУ

Закінчення. Початок на стор. 1

Саме тому перед органами влади постають нові завдання: створення нових робочих місць, підтримка ФОПів, залучення інвестицій. Політик переконаний, що перш за все потрібно взятися за оптимізацію стартових інвестицій для відкриття бізнесу.

Оскільки найдорожчим є оренда нерухомості, то разом з місцевою владою та Мінрегіоном необхідно переглянути базу об'єктів, які є привабливими для дрібного бізнесу і наразі не використовуються, зокрема комунальні приміщення, та надавати їх на пільгових умовах.

Також суттєвою є сплата орендної плати за землю. «Місцеві органи самоврядування можуть прийняти рішення і на певний період обмежити сплату цього податку, що дасть змогу підприємцям розвиватися», - зазначив нардеп.

Ще одне важливе питання – якість робочих кадрів. «Слід розглянути можливість адаптацію професійно-технічних училищ для впровадження доступних та швидких курсів підготовки. Це розширить кадровий склад працівників сфери обслуговування та робітничих спеціальностей», - запропонував політик.

ПІДСТАВЛЯЮТЬ НАДІЙНЕ ПЛЕЧЕ

Як кожна людина чи сім'я, що планує першочергові заходи на перспективу, так і кожна громада визначає для себе нагальні завдання. Жителі нашого села Москалівка в Ярмолинецькому районі визначилися з необхідністю звести дзвіницю біля місцевої церкви. Під час християнських свят сюди сходиться чи не все село, а більшої урочистості таким святкам, більшої величності, звісно, додадуть дзвони, голос яких чутимуть по всій Москалівці. Допомогти громаді реалізувати цей задум взялася Група компаній «VITAGRO», наш інвестор і надійний партнер. Це питання ми обговорили з керівництвом компанії і отримали цілковиту підтримку. Тож сподіваємось, що до свята села, яке відзначатимемо восени, матимемо такий бажаний для усіх жителів подарунок.

Загалом компанія завжди йде назустріч побажанням людей. Сприяє нам у ремонті доріг, надає будівельні матеріали, транспортні послуги і так далі. Ось і в цьому році маємо намір підсипати щебенем кілометр однієї з вулиць села. Вже зараз розпочали готувати необхідну документацію для проведення водогону, встановлення свердловини. Проблема з водою щороку загострюється, тож надіємось, що в наступному році зможемо розпочати ці масштабні роботи. Без допомоги «VITAGRO» нам не обійтись. Правду кажуть, ми сильні, коли разом, коли у важливих моментах підставляємо плече один одному.

Сергій Деркач,
керівник села Москалівка,
Ярмолинецького району

ПОРА КОСОВИЦІ

Заготівля трав – невід’ємна складова в роботі кластерів, які розвивають тваринництво. Зелена маса стає хорошим кормом, насиченим природними вітамінами, мікроелементами, від якого залежать високі надії молока.

Косили трави і в кластері «Хмельницький», на території якого розміщена молочно-товарна ферма в Остапківцях, одна з найпродуктивніших за результатами роботи тваринників.

Як розповів головний агроном кластеру Сергій Гальміс, цьогорічний укіс дещо поступається минулорічному. Дався взнаки брак вологи, інакше врожайність зеленої маси була б більшою.

Та все ж Анатолій Клімов, тракторист, Василь Бачмага, який був задіяний на згортанні укосів, відповідально поставилися до роботи. Аграрії кластеру сподіваються, що зможуть заготовити достатню кількість зеленого корму для потреб тваринницьких комплексів кластеру «Хмельницький».

Сергій Володимирович згадує про ще одне невідкладне завдання – обробіток посівів. На новому самохідному обприскувачі «CASE», який закомендував себе як ефективна техніка нового покоління, працює Валентин Бондарчук. На підвезенні води зайняті Ігор Вдовін, Дмитро Шуст. Вже не один рік трудяться ці спеціалісти поряд, тож їхня робота базується на злагодженості та взаєморозумінні.

ЗАДОВОЛЕНІ СПІВПРАЦЕЮ

- Вже цього року наша Шустовецька сільська рада увійде до складу Орининської об’єднаної громади в Кам’янець-Подільському районі. Та усі жителі на території Шустовецької сільради, які віддали земельні паї в оренду Групі компаній «VITAGRO», надіються, що й надалі компанія дбатиме і про пайовиків, і про соціальний розвиток нашої території.

Якщо відверто, я шкодую, що «VITAGRO» обробляє в нас лише 220 гектарів площ, адже наша громада від співпраці з таким добросовісним інвестором мала би значно більше перспектив для розвитку. Пайовики пересвідчилися, що «VITAGRO» вчасно розраховується за оренду землі, допомагає у разі смерті рідних чи народженні дітей. А керівництво села має в обличчі «VITAGRO» доброго радника та ділового партнера. Потрібен був ремонт пам’ятника полеглим воїнам – зверталися до компанії. Проводили ремонт у школі – знову просимо допомоги у «VITAGRO». Задумали встановити загорожу на кладовищі у Чернокозинцях – просимо сприяння в інвестора.

Компанія закупила для нашої громади енергоефективні лампочки для вуличного освітлення. Цікавляться наші партнери, якої допомоги потребують воїни АТО, ветерани праці, заклади соціальної сфери. Така небайдужість, увага ще і ще раз засвідчують серйозні наміри «VITAGRO» як в господарській, так і соціальній діяльності.

Михайло Гасюк,
Шустовецький сільський голова
Кам’янець-Подільського району

АВТОРИТЕТ АГРАРІЯ

Він – один із найдосвідченіших аграріїв Групи компаній «VITAGRO», адже за плечима Анатолія Степчука непростий шлях в сільському господарстві, який випробовував його на різних посадах, насичував новими знаннями і додавав впевненості, що він не помилився у виборі справи свого життя.

Хоч мріяв Анатолій у шкільному віці про професію військового, та практично в останній момент передумав вступати до військового училища. Його батько – Іван Володимирович – 35 років працював завідувачем тваринницької ферми в селі Хропотова на Чемеровецьщині, що на той час була однією з кращих не лише в районі, а й області. Багато спеціалістів приїздили вивчати досвід роботи цієї ферми.

Мабуть, авторитет батька, його заповзятість вплинули й на рішення Анатолія, який успішно вступив до Кам’янець-Подільського сільгоспінституту.

Його першим місцем роботи на посаді головного інженера став колгосп, де трудився і батько. А згодом у сусідньому селі Сокиринці Анатолій Степчук вже працював заступником голови колгоспу, був обраний секретарем партійної організації. Енергійний, цілеспрямований керівник вносив та брався за реалізацію багатьох свіжих ідей, спрямованих на розвиток господарства, створення нових робочих місць. Серед цих ідей – цехи з розливу мінеральної води, виготовлення соків, будівництво цегельного заводу. Займався й питанням газифікації. Пізніше відповідав за будівництво приміщення для понад півтора сотні автомобілів.

Не дивно, що ініціативного, діяльного фахівця помітили і запропонували взяти на себе керівництво господарством в селі Красноставці. Досвід керівника, його небайдужість лише підсилювали авторитет Анатолія Степчука.

Посада начальника управління агропромислового розвитку Чемеровецької райдержадміністрації стала ще одним щаблем у кар’єрному та професійному зростанні. А за тим Анатолій Іванович із радістю відгукнувся на пропозицію очолити Івахновецький відділок Групи компаній «VITAGRO». Нині він – керівник кластеру «Товтри», який об’єднує Чемеровецький, Городоцький, Кам’янець-Подільський райони на Хмельниччині, села Борщівського району на Тернопільщині, де працює «VITAGRO».

- Разом з приходом у компанію розпочався новий етап в моєму житті. Адже «VITAGRO» - інноваційна та перспективна компанія, яка постійно рухається вперед, а, відповідно, з нею розвивається і весь колектив, - розповідає Анатолій Степчук. – На наших очах будувалися свинопункти, закладалися сади, зводилося потужне фруктосховище, елеватор. Все це дало людям роботу, все це працюватиме для наступних поколінь. І мене це особливо радує.

27 травня Анатолій Іванович Степчук святкував 60-річний ювілей.

Найдорожчими, каже, були вітання не лише від рідних – дружини, трьох синів, а й від його колективу, друзів, яких у компанії дуже багато.

Відчуття єдиної родини, наголошує ювіляр, додає бажання працювати та йти до нових цілей.

У РЕЙТИНГУ НАЙКРАЩИХ

ЗА ВИСНОВКАМИ ЕКСПЕРТІВ, ГРУПА КОМПАНІЙ «VITAGRO» ВХОДИТЬ ДО ДЕСЯТКА КРАЩИХ ПІДПРИЄМСТВ ДЕРЖАВИ В ГАЛУЗІ СВИНАРСТВА.

Аналіз підприємств, які розвивають галузь свинарства та відповідають критеріям оцінювання, вже не вперше засвідчує, що «VITAGRO» досить помітний виробник на всеукраїнському рівні. Чергове визнання – не лише ознака стабільної роботи компанії в галузі свинарства, а стимул до вищих цілей.

- На наступний, 2021 рік, маємо амбітні плани щодо збільшення поголів’я свиней, - розповідає керівник департаменту свинарства Групи компаній «VITAGRO» Дмитро Дубовіков. – Для цього чітко плануємо подальші кроки: будівництво нових комплексів, підготовку ремонтного поголів’я, виробництво збалансованих кормів на сучасному комбікормовому заводі нашої компанії.

У своїх прагненнях не зупиняємося, бо, правду кажуть, що немає меж досконалості. Хочу наголосити, що свинопункти «VITAGRO» вже перевершують деякі кращі європейські свиноферми, - продовжує керів-

ник. – Та все ж ми і далі вдосконалюємося та навчаємося.

Навіть в умовах карантину, наприклад, проводяться вебінари для спеціалістів, лекції читають найдосвідченіші фахівці в галузі свинарства. Йдеться також про новітні методи, про подальші тенденції й тому подібне, - уточнює Дмитро Дубовіков. – Наша команда прагне розвитку, і я переконаний, що надалі «VITAGRO» лише зміцнюватиме позиції у цьому всеукраїнському рейтингу.

НЕ СТЕРТИ З ПАМ'ЯТІ

75 років тому наші діди та прадіди відстояли мир, здолавши фашизм, який приніс біду чи не в кожную українську родину. Через 75 років ми бережемо історію, яка має стати засторогою для наступних поколінь, та вклоняємося подвигу наших героїв.

У День пам'яті і примирення, за дорученням генерального директора Групи компаній «VITAGRO» Петра Лабазюка, представники компанії відвідали ветеранів війни, вдів загиблих, в'язнів концтаборів Другої світової війни, вручили їм продуктові набори.

Крім того, до пам'ятників загиблим воїнам у Другій світовій війні поклали квіти. Ми пам'ятаємо, що той, хто захищає свою землю, завжди перемагає. Ця пам'ять робить нас сильнішими. Вона є запорукою неминучої перемоги наших бійців сьогодні.

СОЛДАТСКА ВДОВА

Напередодні великого свята Перемоги над фашизмом до Марії Уллянівни Грищук завітали представники Групи компаній «VITAGRO», щоб привітати її, вручити подарунок, поспілкуватися з жінкою, якій довелося винести важкі випробування під час війни.

Марія Уллянівна - найстарша мешканка села Завадинці Ізяславського району, якій виповнився 101 рік. У 1941-ому загинув на фронті чоловік Роман, стала Марія солдатською вдовою, на руках якої залишилися троє маленьких дітей. Важко працювала, щоб підняти їх на ноги, в колгоспі бралася за будь-яку роботу, аби годувати сім'ю.

Пізніше й донька Раїса прийшла на роботу в колгосп, спочатку - свинаркою, потім телятницею. Нині 101-літня Марія Уллянівна Грищук і 82-річна Раїса Романівна Павлюк проживають разом. Мама в такому поважному віці потребує піклування доньки.

Обидві радіють гостям, бо є можливість наговоритися вдосталь. Ось і тепер, коли завітав менеджер компанії «VITAGRO» Микола Машалюк, вдалися бабусі до спогадів. Війна, післявоєнні роки, трудові будні. Говорили й про Великодні подарунки, які отримали до цього свята, про увагу компанії до солдатських вдів, ветеранів війни. Не заперечити, що вдячність старшому поколінню за воєнний, трудовий подвиг допомагає сучасникам рухатися вперед.

ДО ЛЮДЕЙ – З ДОБРОМ

Надія Терентіївна Демчук, котра проживає в селі Новородчиці Острозького району, добре пам'ятає воєнне лихоліття, адже тоді їй виповнилося одинадцять років.

- Війна несла горе в кожную сім'ю. Фашисти страшили батька, ми, діти, мусили тяжко працювати. Що чекає завтра, чи вдасться вижити, ніхто не знав, - розповідає жінка. - В мене і тепер перед очима страшна картина – горять наші села. Скільки плачу було, скільки страху. Та Бог дав це пережити.

Усе своє життя працювала в колгоспі – на фермі, в ланці, мала норму буряків. Ніякої роботи не боялася, як треба, то й кіними їздила, кінями орала, - продовжує Надія Терентіївна. - Роботящим був і мій чоловік Петро. Хату разом будували, виростили троє дітей. Дві доньки і син, - то моя опора у старості. А ще маю 7 правнуків, 4 онуків. Рідні кличуть до себе, та я так звикла до свого куточка, що не хочу його залишати. Та, якщо чесно, і надокучати нікому не хочу. З'їжджаються мої рідні, то і город посадять, і порядки наведуть, чим можуть допомагають.

Не забувають і сусіди, знайомі, довідуються. Я завжди старалася жити з людьми по-доброму, не злитися, не ображатися. Може, тому і подарував мені Господь довгі літа. В душі я і тепер відчуваю себе молодію. Не вірю, що накувала зозуля 90 літ. Богу дякувати, чую, бачу, маю пам'ять. Щоб дожити до глибокої старості, треба бути в русі, трудитися і не таїти в серці зла, - наголошує Надія Терентіївна. - Коли з добром до людей, то й тобі на добрих щастить.

Думаю, мені пощастило з компанією, якій я і донька віддали земельний пай. «VITAGRO» не обманює людей, вчасно ми отримуємо розрахунок за оренду землі. Раді подарункам, які доставляли всім пайовикам. Люди старшого покоління, які бачили в своєму житті багато біди, дуже дорожать такою увагою.

ОЗНАКА ТУРБОТИ

Дуже приємно, що попри величезну завантаженість, попри невідкладні виробничі питання, працівники Групи компаній «VITAGRO» знаходять в щільному робочому графікові час для соціальних проектів, для розв'язання тих проблем, з якими самотужки жителі сіл не можуть впоратися.

Лісоводці неодноразово висловлювали свою вдячність Групі компаній «VITAGRO», яка приходить нам на допомогу чи не у всіх важливих для громади справах. Так, цього року вели боротьбу зі стихійними сміттєзвалищами. Перед весняними святами навели порядок на місцевому кладовищі, вивезли сміття з вулиць. Генеральне прибирання, словом, вдалося, і всі жителі залишилися задоволеними.

На сьогодні спільно з компанією плануємо встановити пожежну сигналізацію в дитячому садочку. Безпека дітей – одна з головних вимог наших закладів. Зараз виготовляється проектно-кошторисна документація, а реалізовувати цей дороговартісний проект сподіваємося за сприяння компанії «VITAGRO». За роки співпраці з інвестором ми переконалися – кожна справа, за яку береться «VITAGRO», стає успішною.

Ось і нині на наших очах триває ремонт сільських криниць, якими вже невдовзі зможуть користуватися жителі села. Це – ознака турботи про лісоводців.

Ігор Дзера,
Лісоводський сільський голова,
Городоцький район

НЕ ЗАБУВАЮТЬ МУЖНІХ БІЙЦІВ

Микола Погорецький не любить говорити про війну, яку йому довелося пізнати під час першої хвилі мобілізації. Занадто багато важких спогадів навіюють ті розповіді, занадто багато переживань знову засідають біля серця.

Хоча від пережитого, від цього надзвичайно складного етапу в житті, нікуди не подітися. В думках перед очима з'являються епізоди непростих випробувань, в епіцентрі яких опинилися десятки, сотні, тисячі хлопців, таких, як і він.

По-різному склалася їхня доля. Комуś пощастило повернутися додому живим, а хтось, як і його двоюрідний брат Василь, зазнав поранення, втратив ногу. А когось ця проклятуша війна позбавила життя...

Від того моральний біль бійців не стихає. Микола дякує Всевишньому, що зміг знову обійняти сина, дружину, що зміг повернутися до мирного життя.

- Той, хто пройшов війну, особливо цінує таку можливість, - каже Микола Погорецький.

Він зростає в мальовничому селі Чорнокозинці на Кам'янецьчині, закінчив після школи курси ДТСААФ, пройшов строкову військову службу. Мріяв про вищу освіту і вступив на заочне відділення Кам'янець-Подільського аграрного університету. Працював тривалий час у центрі зайнятості Кам'янець-Подільського.

- Коли 16 серпня 2014 року відправили нас на тримісячне навчання на Житомирський полігон, то були серед вояків і мої земляки. Ми намагалися підтримувати одне одного морально, багато згадували про дім, місто, знайомих, - говорить Микола. - А потім потрапив у 30 окрему механізовану бригаду, 6 блокпост, неподалік станції Луганська...

Надзвичайно довго тягнулися ті дев'ять місяців, невимовно важкими були вони для усіх без винятку. Та надійною підтримкою, як і раніше, були земляки, розповідав Микола. Зустрів на війні й нових друзів, з якими побратався, зв'язок з якими не полишає й тепер. Його кум, до речі, повернувся на схід, продовживши службу за контрактом. І Микола, як і всі рідні, переживає за нього.

- Ви й не уявляєте, яка дорога для бійців увага. Здається, сьогодні, ми все рідше говоримо про війну та згадуємо героїв, які щодня під смертельним вогнем. Так не повинно бути. Тому кожен з нас вдячний за добре слово, за увагу. Від імені моїх земляків, які пройшли війну на сході, дякую Групі компаній «VITAGRO», яка не забуває цих хлопців. На святі села, на інших урочистостях – до нас особлива увага і найкращі слова також для нас.

Нині я працюю водієм, дорожу тим, що маю і мрію, щоб пошвидше в Україні запанував мир, - каже Микола Погорецький.

23 травня Україна відзначила – День Героїв. День вшанування всіх воїнів, які захищали і захищають незалежність України.

Ця дата – не тільки пам'ять про загиблих, це ще і нагадування теперішньому поколінню про героїв, які живуть поряд з нами.

Не забуваймо всіх, хто відстоює Українську державність, тих, хто поклав на її вівтар найцінніше – власне життя.

НОВИЙ НАСОС, НОВІ ДВЕРІ

- Як тільки вийшов з ладу глибинний насос для подачі води, ми відразу звернулися за допомогою у розв'язанні цієї проблеми до Групи компаній «VITAGRO», - розповідає староста села Шпичинці Ярмолинецького району Михайло Рибак. - Дуже оперативно відреагували наші партнери на це прохання і за декілька днів новий насос було встановлено. Вода – щоденна потреба для кожної сім'ї, для кожної людини, тож усі жителі села вдячні за таку допомогу, бо завдяки «VITAGRO» не зазнали значних незручностей.

Найближчим часом буде встановлено 4 дверей у приміщенні місцевого Будинку культури. Старі двері виготовлені ще у 1971 році, тож замінити їх – це гостра необхідність. Жителі села звикли проводити своє культурне дозвілля в Будинку культури, повний зал збирається, коли проводяться масові заходи, концерти. Думаємо, що по закінченні карантину тут знову зберуться люди, адже життя триває і в ньому має бути час для відпочинку, - каже Михайло Олексійович.

ТРЕБА РАДІТИ ЖИТТЮ

- Немає нічого дорожчого за життя, і скільки б років тобі не виповнилося, а кожному хочеться радіти новому дню, - висловлює свою думку дев'яносторічна Євдокія Федорівна Власюк з села Вілія Острозького району. - У мене було дуже нелегке життя. Коли мала сім років, померла мама. Мачуха мене незлюбила, то мусила переїхати до родичів на Хмельничину. Пізніше повернулася у Вілію. У двадцять років вже була ланковою в колгоспі, пізніше взяли мене в контору колгоспу. Часи були тяжкими, люди жили бідно.

Багато втрат довелося зазнати мені. Рано пішов з життя чоловік, помер через кілька тижнів новонароджений синочок, у 17 років не стало донечки. Та й племінник, якого взяла на виховання після смерті сестри, не так давно, у 49 років, відійшов у інший світ. Пережити таке горе дуже не просто, але правду кажуть, що Бог посилає стільки випробувань, скільки людина може

витримати.

Радію, що моя донька, яка нині проживає на Хмельниччині, має хорошу сім'ю, доброго чоловіка. Для кожної мами щастя її дитини додає років життя. Я закінчила тільки початкову школу, і горджуся, що моя донька має вищу освіту, працює вчителькою.

Два рази на тиждень до мене довідується соціальний працівник, нерідко бувають працівники компанії «VITAGRO», якій віддала свій земельний пай в обробіток. Я завжди горнулася до людей, то і вони мене шанують. Раніше тримала в домашньому господарстві теля, кури, іншу живність, на пай брала зерно, було дуже вигідно. Тепер, коли сили не ті, отримую виплату грошима, можу купити дрова на зиму. Самій тяжко, що й казати, але добрі люди завжди приходять на виручку. Вони й допомагають радіти життю, - каже на завершення Євдокія Федорівна Власюк.

У ВИШИВАНЦІ – ДУША НАРОДУ

НЕЙМОВІРНІ ВІЗЕРУНКИ, НЕЗВИЧНЕ ПОЄДНАННЯ КОЛЬОРІВ, КРАСА, СПОВНЕНА МАГІЧНОСТІ – ВСЕ ЦЕ НАША УКРАЇНСЬКА ВИШИВАНКА. ЯКИМ ЖЕ ТАЛАНТОМ, ЯКОГО ЕНЕРГЕТИКОЮ ТА ДУШЕЮ НАДІЛЕНИЙ НАРОД, КОТРИЙ СТВОРЮЄ ТАКЕ ДИВО. НЕДАРЕМНО КАЖУТЬ, ЩО В УКРАЇНСЬКІЙ ВИШИВАНЦІ ЗАКЛАДЕНИЙ КОД НАРОДУ, АДЖЕ У ТИХ ПРОСТИХ І СКЛАДНИХ ВІЗЕРУНКАХ – ЙОГО ДОЛЯ, ПРАГНЕННЯ, ЗВИТЯГИ, ПОРАЗКИ, МРІЇ.

Тож чудово, коли у травневий день вся Україна вбирається у вишиванку, наче дає змогу не лише милуватися, а й надихатися та гордитися причетністю до українського роду. Традиції Дня вишиванки з року в рік підтримує Група компаній «VITAGRO». Барвисті візерунки вишиванок стають окрасою усіх колективів компанії, у різних куточках.

Увесь колектив у День вишиванки привітав Петро Лабазюк, генеральний директор Групи компаній «VITAGRO»:

- Вітаю з чудовим святом самобутньої, неповторної, барвистої української культури – з Днем вишиванки. Вона символізує зв'язок поколінь, будить високі патріотичні почуття в серці кожного українця. Бажаю укріплення української ідентичності заради процвітання нашої країни, – зазначив Петро Петрович.

У цей день і справді усі ми відчуваємо піднесений настрій. Коли дивлюся на своїх колег у вишиванках, то, здається, ми – одна сім'я, – ділиться враженнями керівник відділку ТОВ «VITAGRO»-Красилів в Попівцях та Малих Зозулинцях Леонід Лісковий. – Зібралися для спільного фото, щоб не лише зберегти згадку про наше національне свято, а й продемонструвати, що компанія «VITAGRO» має справжній український характер, що її душа така ж щира, світла, як і вишиванки, які одягнули наші працівники.

Унікальність української вишиванки в тому, що вона об'єднує нас у патріотичних почуттях, дає сили переборювати труднощі, слугує оберегом великого і нескореного народу. Всі кластери «VITAGRO», сільські ради та об'єднані громади, з якими співпрацює аграрне підприємство, пайовики компанії виявили у цей день повагу до національних традицій та захоплення людьми, які не дають цим традиціям згаснути.

НАШ УКРАЇНСЬКИЙ ОБЕРІГ

– Як тільки беру до рук полотно, голку з ниткою, то ніби потрапляю в інший світ. Світ краси, гармонії, хорошого настрою, – розповідає про свої відчуття Ольга Басараба з села Іванків Борщівського району. – Наш край славиться вишиванками і, мабуть, в кожному домі є рушники, скатертини, сорочки, які передаються від покоління до покоління.

Моя мама Наталія Миколаївна, до прикладу, дуже багато вишивала. Хоч нелегкою була праця в колгоспі, а вона під час обідньої перерви бодай кілька хвилин намагалася «викроїти» для вишивання. Вже немає мами, а в шафі стільки серветок, рушників, сорочок, створених її роботящими руками. Гляну на той чи інший візерунок – і мама в мене перед очима, – додає Ольга Миколаївна. – Цю любов передала і мені. Так, як хоче людина напитися джерельної води, вдихнути свіже повітря, так само і я відчуваю потребу вишивати.

У Борщеві щороку проводиться фестиваль вишиванок, і багато майстринь готуються до нього. Кожна хоче вразити оригінальним, незвичним візерунком. Я теж, коли задумала вишити для себе плаття, довго шукала саме такий орнамент, який підійде для мого характеру.

Підбирала старанно й кольори для сорочок, які вишивала для чоловіка, сина, двох онуків. Коли вони одягають їх, то, повірте, серце моє

радіє. Донька Світлана теж має велике бажання вишивати. Але їй більше до вподоби працювати з бісером. Немало картин з пейзажами, квітами створила вона.

А мені до серця традиційна вишиванка, хрестиком. І особливо люблю поєднання червоного і чорного кольорів. Бо й справді, червоне – то любов, а чорне – то смуток. Кожен візерунок на вишиванці «розкаже» про свою історію.

Синові Тарасу, який до речі, працює в компанії «VITAGRO», на свинокомплексі в Свіршківцях, я підбирала веселі кольори, щоб підкреслювала сорочка його життєрадісність. Знаю, на День вишиванки він обов'язково її одягне.

Син багато доброго розповідає про компанію, в якій працює. Наша сім'я віддала «VITAGRO» в обробіток і земельний пай, який перейшов в спадок від покійної мами. Щороку виплати на пай зростають. І подарунки маємо від компанії. За все дякуємо. А ще дуже приємно, що «VITAGRO» шанує українські традиції, бере участь у заходах, які проводяться в селі, в районі, для людей це важливо.

На завершення передам побажання від усіх вишивальниць нашого села: «Нехай ваш дім завжди буде повною чашею добра, достатку, благополуччя. Нехай вишиванка для кожного буде надійним оберегом на довгі-довгі роки».

ВЕЛИКА ЩАСЛИВА СІМ'Я

Коли Галині Семенюк з села Вілія Острозького району на Рівненщині доводилося чути скарги сторонніх, як важко нині з дітьми, скільки клопотів з ними пов'язано, вона лише всміхалася. Бо разом з чоловіком Володимиром вони дали життя і виховали не двоє, не троє, а восьмеро дітей. Жодного разу про це не пожалкували, жодним словом не обмовились, що діти важка ноша.

- Вони для нас великий подарунок долі. Маючи восьмеро дітей, ми по-справжньому щасливі, - каже Галина Миколаївна.

Коли Володимир Семенюк повернувся зі служби в морфлоті, то якось, розглядаючи фотографії в альбомі сестри, звернув увагу на світліну дівчини з приємною усмішкою. Повірити не міг, що вона – їхня сусідка, що маленька дівчинка стала такою красунею. А потім вони зустрілися в місцевому клубі, з того дня вже й не розлучалися.

Таке ж щастя, яке відчувають батьки при народженні першої дитини, подружжя Семенюків переживало вісім разів. Вперше прийшло воно з донечкою Наталкою, потім синами Василем, Іваном, Богданом, Петром, із донечкою Дашею, а також із наймолодшими – Романом, за тим – Мирославом, якому цьогогоріч виповниться шість років.

- Я вийшла заміж у 19 років, а найстарша донечка у 17. Наткала працює начальником поштового відділення і за сумісництвом листоношею, виховує двох діток. Тішуся, що господиня вона хороша, завжди в неї прибрано, наварено. Порядок в усьому. І з чоловіком, слава Богу, живуть у злагоді та любові.

Своїм дітям ми намагалися дати якомога більше батьківської любові, старалися, щоб не було в домі суперечок, навчали, щоб сестри, брати дорожили одне одним, турбувалися про молодших, - розповідає Галина Миколаївна. - У сім'ї не буває все гладенько, все просто. Життя посилає багато переживань, різних ситуацій, де треба знайти розумне рішення.

За кожного болить материнське

серце. Найбільше, - коли діти хворіють. Тоді готова все віддати, аби пошвидше одужали. Але ніщо не зрівняється з тією радістю, яку отримуєш взамін від своїх дітей.

- Тепер нам не так часто випадає можливість зустрітися разом, - каже Володимир Миколайович. - Василь проживає в Рівному, Іван – у Дніпрі, Богдан зараз у Польщі.

Усі ми з нетерпінням чекаємо дня, коли може зібратися вся сім'я. Ось в лютому приїжджав Іван, то всі були. Дружина тоді сказала: «Сьогодні я дуже щаслива, бо нарешті ми всі разом».

А вдома, знаємо, найкраще. Ми живемо в такому гарному місці, над річкою. Стараємося разом з молодшими дітьми, онуками знайти час для спільного відпочинку, вибратися в ліс, де для них справжнє роздолья.

Коли Галині Миколаївні Семенюк вручали орден «Мати-героїня», каже, аж просльозилася. Надзвичайно приємно, що материнський подвиг оцінений. Бо немає нічого важливішого як виховати Людину.

Велику повагу та шану виявляє до багатодітних матерів-героїнь Група компаній «VITAGRO».

- На різних урочистостях я чую на свою адресу стільки добрих слів, отримую подарунки. А коли відзначали у Віллі Свято Хліба, то наш син Петро, який дуже допомагає мені по господарству, виграв у розігріш лотереї супер-приз. Думаю, для нього це пам'ять на все життя, - додає Галина Семенюк. - Наша сім'я – пайовик компанії, бо ж чоловік після служби в армії працював в колгоспі, доглядав за телятами, нутріями, які колись розводили в господарстві.

Дуже добре, скажу вам чесно, що наші поля завдяки компанії не облогуєть, що не розводяться тут хащі. Кожен рік отримуємо подарунки від компанії, вчасно з нами розраховуються за паї. Чого ще треба? Хочемо, щоб наша «VITAGRO» ставала ще міцнішою. Цього бажає їй вся наша велика і щаслива сім'я.

ЖИТТЯ З ПАХОЩАМИ КОРОВАЮ

Ім'я Юлії Михайлівни Шелест добре відоме в Лісоводах. Що-правда, багато хто називає її «Коровайниця». І криється в цьому, другому, імені – і повага, і вдячність, і захоплення.

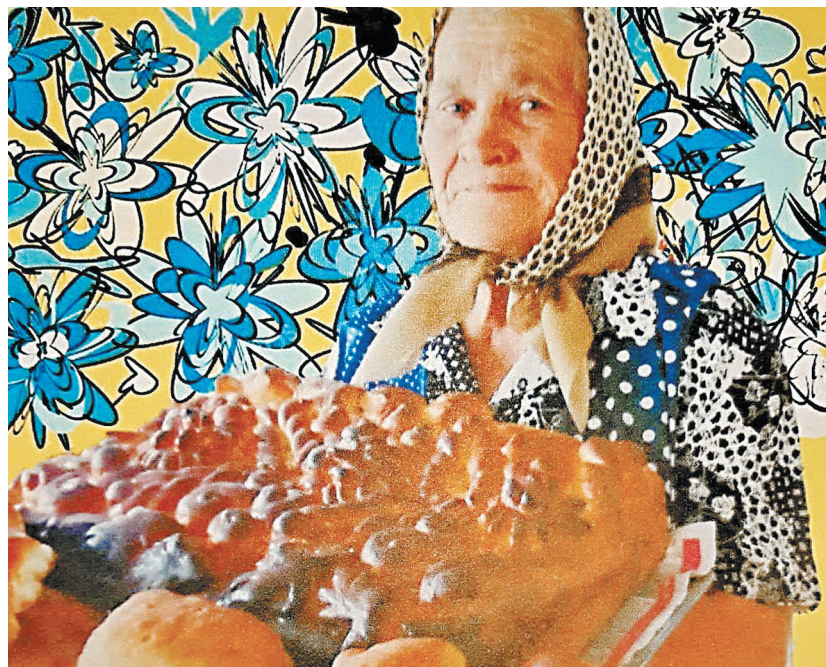
- Коли я тільки перебралася з рідного села Клинове у Лісоводи, бо пішла у невістки, то мене як тільки не кликали. Плутали ім'я, як кому заманеться. А я відгукувалася. Ет, думаю, з часом звикнуть. Вже минув 61 рік, відколи живу в Лісоводах. Тепер всі мене знають, ніхто і не підозрює, що не місцева, - розповідає 80-річна Юлія Михайлівна. - Життя моє пов'язане з селом, і мало чим відрізняється від усіх сільських родин. Сорок років працювала дояркою на тутешній фермі. Вже й могла б на пенсію йти у п'ятдесят та хотілося ж дітям допомогти, якусь копійку підзаробити.

У 1961 році ми з покійним вже чоловіком Григорієм на одному подвір'ї з батьківською хатою збудували свою. Добре, що на виплату в колгоспі могла взяти якісь матеріали, вікна, двері. Будувалися, щоб мати свій куточок, він найліпший.

Ось з тих пір і пече Юлія Шелест короваї. Знають їх духмяний аромат і особливий смак не лише в Лісоводах Городоцького району. На багатьох обласних, всеукраїнських заходах лісоводським короваєм презентували щирість, багатство, унікальність Подільської землі. Замовляли короваї в сусідні країни, де нині проживають вихідці з Городоччини. Спогад про близьке та рідне, в поєднанні з ароматами дитинства, смаком незабутніх вражень, особливо цінний.

Важко сказати, скільки короваїв за своє життя спекла Юлія Михайлівна, та принесли вони радість, без сумніву, сотням родин.

- У рік я виготовляла по 5-10 короваїв. Мій коровай більше схожий на сільський хліб святий. З того самого тіста роблю квіти. У випічці короваїв дотримуюся давніх традицій, не хотілося мені вносити щось дуже нове, бо, думаю, треба зберегти давні рецепти, - додає коровайниця. - Кажуть, коли квітка на весільному короваї осяде, чи з'явиться тріщина, то молоді не будуть щасливо жити. Я теж завжди переживала, щоб коровай вдавсь. Навіть дітей з хати висилала, щоб тихо було.

За все життя, зізнаюся, тільки два короваї мені не вдалися. Хто його знає, чи то дріжджі, чи борошно неякісні. А, може, й справді такі прикмети про щось віщують. Правда, я ті короваї зробила по-новому. Люди ж мають отримати такий – щоб і гарно, і смачно.

Тепер до пекарської роботи беруся все рідше. Та коли мій онук Богдан просить, не відмовляю. Із танцювальним колективом він їздить у різні міста, у всіляких конкурсах бере участь їхня школа. Онук мені допомагає тісто місити, підсобляє, і тоді готовий коровай пахне на всю хату. Я завжди тішуся, коли кажуть, що він смакує.

Замолоду я й вишивала, і плела гачком, а любов до короваю стала найбільшою, - додає жінка. - З великою повагою я ставлюся до людей, які вирощують хліб. Хліб усьому голова, це так. І я радію, що три земельні паї моєї сім'ї обробляє компанія «VITAGRO». В нашому селі всі кажуть, що «VITAGRO» - добрий господар. І саме завдяки їй люди мають роботу, зарплату, тримаються рідного села. З борошна, яке на пай видавала компанія, я спекла не один добрий коровай.